

„SRDCERVOUCÍ, OSOBNÍ, FASCINUJÍCÍ!“

ROLLING STONE

dům mé matky

DCEŘINA CESTA KE SVOBODĚ

SHARI FRANKE

TATRAN

dům
mé
matky

dům
mé
matky

DCEŘINA CESTA KE SVOBODĚ

SHARI FRANKE

TATRAN

Z anglického originálu Shari Franke: The House of My Mother,
vydaného nakladatelstvím Gallery Books, An Imprint of Simon & Schuster, LLC,
New York 2025,

přeložila Markéta Jansová.

Vydalo Vydavatelstvo TATRAN, s. r. o., v roce 2025,
se sídlem Klariská 16, 815 82 Bratislava, Slovenská republika.

Vydáno jako 5598. publikace.

Vydání I.

Přebal a knižní vazbu podle originálu zpracoval Dominik Zentko.

Odpovědná redaktorka Táňa Holasová

Korektorka Marie Kejvalová

Technický redaktor Peter Zentko

Sazba AldoDesign, Bratislava

Vytiskla tiskárna FINIDR, s.r.o., Český Těšín.

www.slovtatran.sk

:: knihy pre **hodnotnejší** život

info@slovtatran.sk

All rights reserved.

Copyright © 2025 by Shari Franke

Translation © Markéta Jansová 2025

Czech edition © Vydavatelstvo TATRAN 2025

ISBN 978-80-222-1803-0

Všem obětem zastrašování, manipulace, týrání a osamění.

Jste silnější, než si myslíte.

Kéž vám pozemští i nebeští andělé pomohou zpátky na nohy.

O B S A H

ÚVOD: konečně	15
---------------	----

ČÁST PRVNÍ: zahrada pozemských rozkoší

KAPITOLA 1: zpečetěno	21
KAPITOLA 2: slzy	26
KAPITOLA 3: maminka je na mě zlá	28
KAPITOLA 4: vnitřní vztek	33
KAPITOLA 5: průkopníci	36
KAPITOLA 6: ruby zuří	41
KAPITOLA 7: útočiště	44

ČÁST DRUHÁ: loď bláznů

KAPITOLA 8: zrodila se hvězda	51
KAPITOLA 9: dítě leze z postýlky	54
KAPITOLA 10: přestavěná realita	58
KAPITOLA 11: teenagerka influencerkou	62
KAPITOLA 12: máma mě nemá ráda	69
KAPITOLA 13: spadla klec	74
KAPITOLA 14: maminčina potíživka	78
KAPITOLA 15: jeden milion sledujících	84

ČÁST TŘETÍ: kejklířka

KAPITOLA 16: zmije na prsou	95
KAPITOLA 17: kult jménem conneXions	101
KAPITOLA 18: izolační technika	107
KAPITOLA 19: sebezpoždění na výbornou	110
KAPITOLA 20: špinavé prádlo	112
KAPITOLA 21: jodi říká	116
KAPITOLA 22: spalte to a jděte k čertu	121
KAPITOLA 23: poslušný malý dron	127
KAPITOLA 24: démon v mém pokoji	132

ČÁST ČTVRTÁ: lidstvo posedlé ďáblem

KAPITOLA 25: devátý pasažér	139
KAPITOLA 26: ve jménu ducha a pravdy	141
KAPITOLA 27: špinavá, hanebná, zničená	147
KAPITOLA 28: vděčnost	151
KAPITOLA 29: pekelné rolničky	156
KAPITOLA 30: děti nemají nárok na kouzelné dětství	159
KAPITOLA 31: otrávená studna	164
KAPITOLA 32: zárodky uzdravení	168
KAPITOLA 33: loutky a loutkaři	171
KAPITOLA 34: otcův stín	175
KAPITOLA 35: proviant	181
KAPITOLA 36: people-pleaser	186
KAPITOLA 37: kdo s koho	189

ČÁST PÁTÁ: pád zatracených

KAPITOLA 38: komnata ozvěn	199
KAPITOLA 39: ve víru bezpráví	202
KAPITOLA 40: mámino mauzoleum	205

KAPITOLA 41: dcera nikoho	208
KAPITOLA 42: skutečné zločiny	217
KAPITOLA 43: dům mé matky	224
KAPITOLA 44: kruhy vzpomínek	226
KAPITOLA 45: do očí bijící důkazy	230
KAPITOLA 46: doma je doma	234
KAPITOLA 47: soudný den	237
KAPITOLA 48: rubýn deník	242
KAPITOLA 49: konec příběhu	245
EPILOG: sedm pasažérů	251
 Poděkování	 255

Odvedla bych si tě, uvedla tě do domu své matky
a tam bys mě poučoval.

PÍSEŇ PÍSNÍ 8.2

DRUHÝ VERŠ

Ú V O D

konečně

30. srpna 2023

Byla středa, ve škole zrovna začínal nový semestr, takže jsem seděla u zaplněného stolu a pokoušela jsem se zorientovat v moři čerstvě zadaných sylabů a úkolů. Pročítala jsem stránky, ale myšlenkami jsem byla jinde. Ať jsem se snažila sebevíc, nemohla jsem přestat myslet na svých pět sourozenců.

Už to byl rok, co jsem naposledy slyšela jejich hlasy, viděla jejich tváře a užírala jsem se představou, že jsou uvěznění v tom domě. Přese všechnu snahu – nespočet telefonátů a zoufalých proseb – byly veškeré snahy o jejich záchranu marné.

Začal mi vyzvánět telefon a na displeji problikávalo číslo naší sousedky. Na okamžik jsem ani nedutala – telefonáty od téhle paní byly ty nejdůležitější. Podávala mi zprávy o dětech a vždycky jsem díky nim s úlevou zjistila, že jsou stále naživu.

„Shari, u domu tvé matky zasahuje policie!“ ozvala se naléhavá slova, aniž by jim předcházel pozdrav. „Jsou ozbrojení a chystají se vtrhnout dovnitř.“

Zatrnulo mi a hlavou se mi honily děsivé a zároveň velmi živé představy, třeba jak maskované postavy v uniformách z matčina domu vynášejí droboučké pytle s lidskými ostatky.

Tak přece, pomyslela jsem si. Jsou po smrti.

Jako omráčená jsem popadla klíče a vyrazila. Z mého studentského

bytu do matčina domu ve Springvillu to bylo obyčejně dvacet minut jízdy, ale dnes, v okamžicích slepé paniky, se to zdálo jako věčnost.

V tom domě jsem nebyla od doby, kdy se mě Ruby zhruba před rokem zřekla. Ruby, samozvaná matka-světice. Ruby, která kvůli svým nohsledům na sociálních sítích proměnila můj život v surrealistickou verzi filmu *Truman Show*. Ruby, která mě a mé sourozence celý život podrobovala své zvrácené interpretaci zločinu a trestu – dokud se neobjevila Jodi, která našemu režimu dodala novou sadistickou pachutí.

Jodi. Vůdkyně kultu naší rodiny, falešný prorok, který se do našich životů přihnal jako hurikán a z mé matky udělal zaslepenou ovci, která hltala Jodiina zcestná slova, jako by to byla svěcená voda. Společně vypudily mého otce, který nám býval oporou, a začaly neohroženě vládnout mým čtyřem sourozencům, kteří s nimi i nadále bydleli.

Zatímco jsem kličkovala známými ulicemi Springvillu, cloumal se mnou tupý a povědomý vztek. Proč o dětech nikdo nic nevěděl? Jak to, že je mohly jen tak vzít ze školy? Proč je před tím zlem nikdo neochránil?

Odbor sociální péče obdržel už několik varování a společně se znepokojenými sousedy jsme se nespočetněkrát obrátili na policii. Už rok to troubím do celého světa, ale navzdory všem varovným signálům dosud nikdo nezasáhl. Mohli jsme být na poplach, jak jsme chtěli, ale místo aby systém mé sourozence chránil, nechal je na milost a nemilost dvěma pomateným ženštinám a jejich nekontrolované moci.

Zabočila jsem do naší poklidné slepé ulice a rázem jsem se ocitla ve válečné zóně. Policejní terénní vozy tvořily světelnou barikádu. Na trávníku před domem se to hemžilo členy zásahových jednotek. Na chodnících kolem postávaly hloučky sousedů a fascinovaně i zděšeně tomu přihlížely.

Vystoupila jsem z auta, ale cestu mi zatarasil policista s kamenným výrazem ve tváři. „Dál nesmíte, slečno.“

„Ale to je přece můj dům!“ smlouvala jsem. „Moji sourozenci – jsou v pořádku? Kde jsou?“

Zaslechla jsem útržky z vysílačky. Nebyl to náhodou bráškův hlas?

„Prosím,“ žadonila jsem. „Řekne mi někdo, co se děje?“

Přistoupil ke mně jiný policista a oslovil mě s naléhavostí v hlase.

„Mohla byste nám prosím nastínit rozvržení domu? Nějaké sejfy? Zbraně?“

ÚVOD

Se slzami v očích jsem mu poskytla požadované informace: sedm ložnic, šest koupelen, kde jsme se kdysi přetahovali o zrcadla, zamčené zbraně, spižírna, která by přečkala apokalypsu. Každý pokoj byl odrazem toho, kdo jsme kdysi byli.

Potom nastal chaos. Vchodové dveře se rozletěly pod náporom beranidla. Policisté se rojili jako rozzuření sršni. Stála jsem tam jako přibitá a dívala se.

Prosím, bože, jen ať jsou v pořádku, modlila jsem se.

Náhle se dostavila surreální myšlenka. Tenhle okamžik, jenž byl vyvrcholením cesty mé rodiny k nevyhnutelnému šílenství, bylo třeba zdokumentovat, uchovat a sdílet na sociálních sítích. Stejně jako každý falešný úsměv, každou strojenou dokonalost.

Vytáhla jsem telefon a navzdory mumraji okolo mě, jsem jej držela naprosto pevně.

Hezky zaměřit a cvak.

Popisek mi naskočil okamžitě, jedno jediné slůvko zahrnující tíhu posledních let:

KONEČNĚ.

Přidat na Instagram. Sdílet.

Tahle noční můra se zrodila na sociálních sítích – a tam by také měla skonat.

ČÁST PRVNÍ

zahrada
pozemských
rozkoší

K A P I T O L A 1

zpečetěno

Jeden sen se mi zdá pořád dokola. Vždycky začíná tak krásně. Rozlehlá pole se topí v nadpozemském světle. Rozhostí se ve mně hluboký klid, když si uvědomím, že jsem na nebesích. Moje pozemská cesta se skončila.

Krajina je jiná, známá, ale jako z jiného světa. V dálce se objeví moji milovaní blízcí s rozzářenými tvářemi. Jdu k nim, lehká jako pírkó, bezstarostná, a dojatě je obejmú. *Tohle je ráj*, pomyslím si, *tohle je klid*.

Pak uvidím ty oči. Chladné a neoblomné, které se do mě zarývají silou stejně starou, jako jsou hvězdy samy. Je to ona. Ruby.

Náhle kolem mě zaduní hlas Boží a zatřese samotnými základy nebes.

„Neměla jsi zatratit svou matku, mé dítě!“

S trhnutím se probudím, srdce mi prudce buší a chvíli ve mně dál přetrvává děs – to se jí nezbavím ani v posmrtném životě?“

Moje matka se narodila jako Ruby Griffithsová 18. ledna 1982 v utažském Loganu. Byla prvním z pěti dětí Chada a Jennifer Griffithsových, jejichž rodiny patřily po generace mezi členy mormonské Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů (CJKSPD).

Když byla Ruby malá, přestěhovali se do Roy – malého městečka v Utahu, kde mormonismus určoval prakticky každý aspekt života. V semknuté církevní komunitě se dny točily kolem studia Písma svatého, praktikování čistého života, a hlavně budování rodiny, která je základním stavebním kamenem celé víry.

Jakožto nejstarší potomek v přísné, konzervativní domácnosti si Ruby v dětství moc zábavy neužila, protože se musela podílet na péči o mladší sourozence. Umím si živě představit, jak tehdy mladičká Ruby s hlavou vztyčenou a za plného soustředění plnila očekávání své rodiny, zatímco dychtivě vyhlížela den, kdy bude mít vlastní rodinu a bude si moct určovat vlastní pravidla. Mateřství pro Ruby nebyla jen budoucí role – byl to vrchol jejích ambicí, jediná věc, kterou skutečně chtěla.

Velebení mateřství není v naukách CJKSPD nic neobvyklého. Stát se matkou v mé víře představuje nejvyšší poslání, příležitost napodobit božstvo a podílet se na úžasném procesu stvoření. Možná proto Ruby nevnímala tělesné útrapy – těhotenské neduhy, bolestivý porod – jako překážky či břemena, s nimiž by se musela popasovat. Vnímala je spíš jako posvátnou zkoušku, příležitost k demonstrování neochvějné víry v božský záměr, a také garanci posmrtného života v nebi po boku uctívaných předků, kteří se vydali stejnou cestou.

Jakmile oslavila osmnácté narozeniny, startovací pistole vystřelila a zahájila Rubyin sprint vstříc věčné slávě, takže ihned začala plnit své poslání, které spočívalo v zalidňování pozemského, a potažmo nebeského domova.

Ze všeho nejdřív však potřebovala manžela.

Když v roce 2000 čerstvě plnoletá Ruby poprvé vkročila do kampusu Státní univerzity v Utahu, měla jen jeden cíl: uhnat chlapa. Za hlavní obor studia si zvolila účetnictví, ale kvůli číslům na vysokou rozhodně nešla. Šla tam, aby si našla partnera, mohla se vdát, založit rodinu a začít plnit své božské poslání, a to fofrem.

Na barevně utřídněné nástěnce Ruby shrnula všechny důležité vlastnosti ideálního muže. „O deset centimetrů vyšší než já.“ „Pohledný.“ „Splacené auto.“ „Inženýr.“ (Její otec byl také inženýr, takže nejspíš chtěla, aby se historie opakovala.) A samozřejmě bylo nutné, aby byl onen muž oddaný církvi.

A tak na scénu přichází můj otec Kevin Franke: o čtyři roky starší student čtvrtého ročníku, který bydlí v kampusu, ve dvaadvaceti letech je jen krůček od získání inženýrského titulu a je plně oddaný mormonské víře. O deset centimetrů vyšší než Ruby (vyhovuje), ostře řezané rysy (fešák – rozhodně vyhovuje), bystrý a cílevědomý, takže výhledově i rentabilní.

A navíc se zdál být tak... hodný. Byl laskavý od přírody a jeho pohodová nátura působila jako balzám na Rubyinu prudkou duši. Ruby se nehodlala s nikým dělit o moc, a tak potřebovala někoho natolik flegmatického, kdo by jí umožnil převzít oťže, aniž by přitom kladl velký odpor. Něco jako kopilot, který ji s radostí nechá určovat směr jejich společné cesty, bude platit účty a udělá jí vytoužené děti.

Kevin přišel na svět 9. října 1978 v utažském Ogdenu jako poslední ze sedmi dětí a rodičům se narodil po dvanáctileté pauze. Pozdní příchod z Kevina učinil určitou anomálii – zatímco jeho sourozenci už chodili na střední, on se teprve učil zavázat si tkaničky a celé dny trávil pobíháním venku a sledováním sportovních zápasů v televizi, a to mimo radar rodičů, kteří už chtěli mít svůj klid.

Kevinovu mámu nebavilo vařit ani péct – žili z polotovarů, dívali se na televizi a vedli hovory o víře. V domě vládla uvolněná atmosféra bez velkého množství pravidel, která Kevina zformovala v jemného, vyrovnaného muže.

Podobně jako Ruby i Kevin hledal svou duchovní partnerku, budoucí matku svých dětí, které chtěl vychovat v duchu gospelu. Jenže on šel na vysokou studovat, zajistit si budoucnost a na hledání své nastávající nespěchal. Dokud ovšem nespátril Ruby.

Jako první si všiml on jí u příležitosti neformálního posezení u hot-dogů v prvním týdnu na univerzitě. Jako nezpochybnitelná hvězda společnosti poletovala od jednoho muže k druhému s tak koketním sebevědomím, jaké ještě v životě neviděl. Navíc to byla přirozená krásná blondýnka s okouzlujícím úsměvem a ztepilou figurou – Ruby byla přesně jeho typ.

Ruby si metodicky vybírala budoucího manžela jako režisér, který chce obsadit hlavní roli, takže Kevin pochopil, že sebou musí hodit. Ruby byla terno, proto se musel osmělit, aby zvítězil coby úspěšný kandidát na Rubyina partnera u oltáře.

Když jednou večer sledovali film s přáteli, Kevin tiše seděl vedle Ruby a držel ji za ruku pod dekou. Kevinovi bylo úplně jedno, co se děje na plátně – vnímal pouze hebkost Rubyiny pleti, jemný stisk a příležitostné pohlazení palcem na kloubech. Všechno to mělo elektrizující efekt, který mu putoval z ruky až do středu těla.

Potom se Kevin podíval vedle ní a všiml si dalšího mladíka – jednoho z jejích obdivovatelů – v její až moc těsné blízkosti. Klesnul na duchu, když zjistil, že i jeho Ruby drží za ruku. Jindy vyrovnaný Kevin se rychle zvedl, zbrunátněl a rozbušilo se mu srdce. Bez jediného slova odešel a nechal tam Ruby zírat s otevřenou pusou.

Den poté si Kevin s Ruby promluvil a nastavil jasná pravidla. Žádné držení za ruce s jinými muži. Ruby jeho zájem polichotil natolik, že ho promptně seznámila s Griffithsovými, svými rodiči a nejtvrdšími kritiky. Schválili jí ho a Kevin na oplátku představil Ruby svým rodičům Frankeovým, kterým Ruby přišla jako dokonalá partie pro jejich syna.

Po dvou týdnech známosti šla Ruby rovnou na věc. „Tak vezmeme se nebo ne?“ zeptala se.

Kevina to zaskočilo, a tak utrousil to nejnebezpečnější slovo na světě: „Ano.“

Během čtrnácti dnů se z naprostých cizinců stali snoubenci.

Když se Ruby s Kevinem vrhli do plánování svatby, začali se trochu lépe poznávat. Ukázalo se, že oba zbožňují hru na klavír, ačkoliv odlišnější přístup k tomu nástroji mít nemohli. Kevin měl fotografickou paměť a jazzové melodie a populární hity uměl hrát po paměti. Naopak pro Ruby klavír představoval kus života. V dospívání se zcela ponořila do světa klasické hudby a snila o koncertních síních a ovacích vestoje. Ke každé skladbě přistupovala naprosto zodpovědně a hodiny pilovala jednotlivé tóny a dynamické přechody. Hraní pro ni nebyla jen zábava – byla to touha po dokonalosti, a když náhodou klopýtla, podepsalo se to na jejím egu tak, že už to sebevíc hodin cvičení nespravilo.

Ruby potřebovala mít pocit výjimečnosti, jinak to nemělo cenu. Potřebovala nový sen, nový zdroj uznání. Když její velikost nestvrdila hudba, musela usilovat o to, aby ji stvrdilo mateřství. Andělské tvářičky na ni budou zbožně a láskyplně hledět tak, jak si to vždycky přála. Budou jako nepopsané desky, do kterých vytesá svou moudrost, své hodnoty, svou Rubyovost.

Kevin by si klidně vystačil jen s pár dětmi, ale Ruby toužila po klanu, a tak s jejím ambiciózním snem ochotně souhlasil a zařekl se, že pro jeho splnění udělá první poslední. A tak si rozdělili role: Kevin se už natrvalo ocitl ve vedlejší roli epického dramatu z Rubyiny produkce s názvem „Vrcholová matka“, v němž Ruby sehrála hlavní roli.

28. prosince 2000, sotva tři měsíce po seznámení, Ruby s Kevinem kráčeli uličkou v kostele, aby je Bůh navždy spojil. Ruby v šatech barvy slonové kosti byla jako přelud, což jen umocňovaly dlouhé vlnité vlasy a vzorovaná pelerína na ramenou, která ji chránila před vlezlou zimou. Ani Kevinovy nesourodé boty – jedna černá, druhá hnědá, jak se rychle oblékal ve tmě – jí úsměv nepokazily.

A bylo to – Rubyina pohádka se stala skutečností. Zatímco pronášela svůj svatební slib, její šťastně až navěky se před ní rozprostíralo jako červený koberec – konečně mohla začít žít svůj život.